

C) 9:1-31 Noul Templu

- i). 1-9 *Vedenia*
- ii). 10-18 *Anania la Saul*
- iii). 19-25 *Saul propovăduiește pe Isus în Damasc*
- iv). 26-31 *Saul propovăduiește pe Isus în Ierusalim*

i) 1-9 Vedenia

Din primele versete, înțelegem că Saul era principalul declanșator și susținător al prigoanei. În 8:3, Saul ne este prezentat în calitate de conducător al prigoanei din Ierusalim. Creștinii, însă, s-au împrăștiat din Ierusalim și în zonele în care au ajuns nu au fost întâmpinați cu aceeași ostilitate cu care se confruntaseră la Ierusalim. În fața acestei situații, Saul nu poate dormi liniștit. El se simte chemat și responsabil să îi urmărească pe ucenici peste tot. Oare de unde poate veni această râvnă? Iată că nici marii preoți nu erau mai zeloși decât el în prigonirea creștinilor. Ce era în inima lui Saul? Saul lucra din neștiință (1Tim. 1:13), însă o neștiință **VINOVATĂ**. El nu era un om superficial, ci o personalitate profundă, perseverentă și extrem de ambițioasă. Era o persoană care se implica cu toată inima în tot ceea ce făcea. Dacă se apuca de un lucru, dădea tot din el pentru îndeplinirea sarcinilor. Saul alesese să urmeze calea Fariseilor și și-a închinat întreaga viață acestei grupări religioase. El însuși mărturisește în Galateni: „*Ați auzit, într-adevăr, care era purtarea mea de altădată în religiunea iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu și făceam prăpăd în ea; și cum eram mai înaintat în religiunea iudeilor decât mulți din neamul meu de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespumătoare pentru datinile strămoșești*”.

Chiar dacă era **VINOVAT** pentru ceea ce credea, Saul era sincer în credința lui. Totuși, în spatele râvnei sale se ascundeau motivații greșite. În Filipeni 3 el mărturisește că era purtat de îndemnul firii pământești, că își punea încrederea în lucrurile firii pământești și că acestea reprezentau comoara lui. Era rob de îndumnezeire și de afirmare de sine. Credea că, prin propriile forțe, a atins înălțimi spirituale deosebite și că, deci, merită slava și aprecierea celor din jur.

Dar Domnul avea un plan cu Saul. Chiar dacă lucra cu toată inima împotriva Domnului, Acesta pusese ceva cu totul deosebit în el: această profunzime, această implicare cu toată inima în ceea ce lucra, această disponibilitate de a face sacrificii imense pentru o cauză în care credea, ambiția de a fi cel mai bun, toate acestea fuseseră pervertite de firea pământească, dar creionau în mod exact profilul omului de care avea nevoie Domnul pentru o lucrare cu totul specială.

Intervenția Domnului în viața lui Saul este directă, clară și cu totul deosebită. Într-un anumit sens, este unică. Extrem de rar auzim de oameni cărora să li se fi descoperit Isus într-o manieră atât de clară și de directă. Probabil că împietrirea și încăpățânarea lui Saul avea nevoie de o asemenea confruntare. Vedenia pe care o are ne propune două teme de meditație foarte interesante: mai întâi, cea legată de modul în care Se prezintă Isus, și apoi aceea care are în vedere libertatea de alegere a lui Saul.

Cel care i s-a arătat a vorbit cu o asemenea autoritate, încât Saul și-a dat seama că nu putea fi vorba decât de Dumnezeu Însuși; în același timp, a conștientizat că Dumnezeu care I se

descoperirea era diferit de cel pe care îl purta în mintea sa. De aceea, prima sa întrebare este: „*Cine esti Tu, Doamne?*”. După ce află răspunsul, el este gata să se supună și pune a doua întrebare : „*Ce vrei să faci, Doamne?*”. Iată două întrebări fundamentale la care Saul credea că știe răspunsul. Cu toate acestea, nu se smerise destul în fața celor două întrebări. Însă acum, în fața vedeniei, este gata să înceapă totul de la capăt.

Răspunsul lui Isus la cele două întrebări evidențiază legătura strânsă dintre Isus și Biserica Sa:

1) „*Eu sunt Isus, pe care Îl prigonești.*”

2) „*Intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci.*”

Isus Se identifică cu Biserica Sa. El este Capul și Biserica trupul. Unitatea dintre Isus și Biserica Sa este desăvârșită. Isus trăiește în Biserica Sa pe pământ. Chiar dacă Saul prigonea niște creștini pe pământ, vedem că Isus din ceruri se consideră El însuși prigonic. Isus trăia în Biserica Sa, era alături de ea, suferea împreună cu ea.

Isus îi va vorbi lui Saul prin Biserica Sa. Într-adevăr, Domnul îi va răspunde lui Saul la a doua întrebare prin Anania și prin ucenicii din Damasc. Domnul vrea să îi descopere lui Saul adevărata identitate a celor pe care el îi prigonea. Saul îi prigonea pe creștini, acuzându-i de hulă împotriva Templului de la Ierusalim. Dar Domnul îi descoperă că acești creștini reprezentau, de fapt, adevăratul Templu, Casa cea vie în care Domnul locuia și peste care își așezase Numele. Deci vedenia nu îi descoperă lui Pavel doar faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu, una cu Tatăl, ci și faptul că Biserica este templul cel viu al Domnului. Vom vedea și în restul capitolului accentul care este pus pe relația lui Saul cu ucenicii, pe care altă dată îi ura și prigonea.

În ce măsură a fost respectată sau nu libertatea de alegere a lui Saul? Nu este acum momentul să începem o dezbatere despre predestinare și liber arbitru. Pasajul nu este scris pentru a clasifica această problemă; ce știm, însă, din toată Scriptura este că intervențiile directe și vizibile ale lui Dumnezeu nu strivesc libertatea de alegere a oamenilor. Poate că cel mai bun exemplu în acest sens îl reprezintă istoria generației răscumpărate din Egipt. Într-adevăr, evreii răscumpărați din Egipt au fost martori la foarte multe intervenții vizibile și directe din partea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, iată ce ne spune psalmistul: „*Dar au uitat curând lucrările Lui și n-au așteptat împlinirea planurilor Lui. Ci i-a apucat pofta în pustie și au ispitit pe Dumnezeu în pustie.*” (Ps. 106:13-14). Iar Ștefan subliniază și mai bine alegerea lor de a se răzvrăti împotriva Domnului și împotriva lui Moise: „*Părinții noștri n-au vrut să-L asculte, ci l-au nesocotit: și în inimile lor s-au întors spre Egipt...*” (Fapte 7:39). Iată că, în ciuda mulțimii semnelor, ei au putut alege răzvrătirea. Exemple de acest tip se găsesc pretutindeni în Scriptură, începând cu Adam în Grădina Edenului și terminând cu evreii din vremea lui Isus și cu Iuda, ucenicul lui Isus. Dumnezeu, în gingășia și înțelepciunea Sa, știe să intervină astfel încât să se poată depărta piatra de pe inima omului, dar în același timp să se poată manifesta alegerea personală a acestuia.

Dumnezeu este Atotștiutor și îi cunoaște mai dinainte pe cei care vor răspunde chemării Sale (Rom. 8:29a); de aceea, îi poate alege mai dinainte pentru o lucrare specială. Așa a fost cu David, despre care Domnul spune cu mult înainte să se nască el : „*dar acum domnia ta (a lui Saul) nu va dăinui. Domnul și-a ales un om după inima Lui și Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său...*” (1Sam.13:14). La fel a fost și cu Pavel, conform cuvintelor sale din Galateni : „*Dar când Dumnezeu – care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele și m-a chemat prin harul Său – a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său ca să-L vestesc între Neamuri, îndată n-am întrebat pe nici un om.*” (Gal. 1:15-16). Dumnezeu știe mai dinainte disponibilitatea noastră de a răspunde harului Său. În baza acestui lucru, se poate hotărî mai

dinainte o lucrare specială. Lucrul acesta a fost valabil pentru Saul din Tars. Oare este valabil pentru fiecare creștin?

„*Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș*”. Este interesant faptul că această frază nu apare în toate versiunile din limba engleză. Probabil că este o chestiune legată de manuscrisul ales ca și bază a traducerii. Ce ar putea să însemne însă? Sunt cel puțin două interpretări posibile. Prima s-ar referi tocmai la libertatea de alegere a lui Pavel. Ce alte cuvinte, Domnul i-ar spune: în urma acestei revelații, ți-ar fi greu, dar nu imposibil să nu Mă urmezi. A doua interpretare vizează evidențierea nebuniei lui Pavel, care lupta împotriva lui Dumnezeu. Este foarte greu și o nebunie să lovești cu piciorul un țepuș, la fel este și în cazul încercării de a distruge lucrarea Domnului pe pământ. În cuvintele lui Gamaliel : „*dar dacă este de la Dumnezeu, nu o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu*” (Fapte 5:39).

În ceea ce mă privește, aș opta pentru a doua interpretare. Este adevărat că Domnul revarsă un har special de cercetare peste Pavel. El însă nu s-a convertit imediat. Conform versetului 17, Duhul Sfânt a venit asupra lui de-abia după intervenția lui Anania. Deci, se pare că în cele trei zile Saul s-a frământat în mintea lui cu privire la ce trebuia să facă în urma revelației: să o accepte sau să o nege. Era lipsit de vedere, nu avea poftă de mâncare și mâna Domnului apăsa asupra lui. Dar mâna Domnului nu apăsa la nesfârșit. Sunt, într-adevăr, momente de cercetare speciale în care Domnul parcă te constrânge să Îl alegi, dar aceste momente sunt limitate în timp. Apoi, urmează perioade opuse, pline de ispite, în care ai oportunitatea să te răzgândești și să dai înapoi. Să ne aducem aminte de Faraon care, ori de câte ori Domnul Își ridica mâna, revenea la poziția sa de răzvrătire și aroganță.

Iată ce ne spune însuși Pavel în 1Cor 9:26-27 : „*Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în VÂNT. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.*” Pavel, asemenea nouă, era mereu curtat de două împărății, de două glasuri: glasul firii pământeste și glasul Duhului. Era mereu vulnerabil, mereu liber să aleagă. El știa că Saul din vechime, deși fusese ales pentru o slujbă atât de înaltă (împărat peste Israel), fusese lepădat atât din slujbă, cât și din relația cu Domnul. Saul din Tars s-a hotărât să nu repete istoria prigonitorului lui David.

ii) 9:10-18 Anania la Saul

Ne impresionează mai întâi naturalețea și intimitatea dialogului dintre Anania și Domnul. Iată că Anania, deși foarte credincios, nu era un supraom. El avea propriile temeri și frământări și nu s-a sfiit să vină cu ele înaintea Domnului; observăm că Domnul nu le-a ignorat, ci i-a răspuns cu claritate și delicatețe. Frământarea lui Anania pune în lumină și mai mult minunea pe care a reprezentat-o convertirea lui Saul. Acesta era cel mai înverșunat dușman al Bisericii, era capul prigoanei, reprezenta amenințarea numărul unu pentru sfinți. Deja era cunoscut și în Damasc: „*am auzit de la mulți despre toate relele pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim*”. Nu avem de-a face cu convertirea unui simplu prigonitor, ci cu întoarcerea la Isus a declanșatorului și susținătorului primei prigoane împotriva creștinilor. Din această perspectivă, dacă Saul s-a întors la Domnul, oricine se poate întoarce la El; dacă Domnul i-a cucerit inima lui Saul, înseamnă că o poate cuceri pe a oricui!

Domnul îi descoperă lui Anania planurile Sale cu privire la Saul: „*Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel; și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu*”. Dumnezeu este atât de cinstit cu Pavel! Iată că nu îi descoperă doar lucrarea măreață pe care i-o va încredința, ci și prețul suferinței care va trebui plătit. Să analizăm mai întâi măreția lucrării: în Fapte 9 ni se precizează doar un aspect al planului lui Dumnezeu cu Pavel, în Noul Testament mai găsim și altele. Să zugrăvim, pe scurt, rolul lui Pavel în planul lui Dumnezeu.

1. apostol al neamurilor – deși va mărturisi și evreilor despre Isus, chemarea lui Pavel este aceea de a fi apostol Neamurilor (Gal 1:7-8, Rom 11:13, Rom 15:16). Pavel nu era doar un simplu misionar printre neamuri, ci **APOSTOL** al Neamurilor. El capătă o autoritate apostolică, la fel ca ceilalți apostoli (vezi Gal. cap.1 și 2). El pune temelia. Lui i-a fost încredințată Evanghelia pentru a o vesti Neamurilor. În acest sens, Pavel dă dovadă de o flexibilitate fantastică în a se desprinde de Vechiul Legământ și în a se adapta diferitelor culturi pe care le întâlnește. Se dovedește a fi mai flexibil și mai disponibil la schimbare decât toți ceilalți apostoli.

2. întregește Cuvântul Domnului (Col 1:25) – Pavel este autorul de bază al Noului Testament. Din cele 27 de cărți ale Noului Testament, el scrie 13. Petru se raportează la epistolele lui Pavel ca la Scriptura inspirată a Vechiului Testament (2Petru 3:16). Prin Pavel, Domnul dă Bisericii istorice cele mai multe învățături.

3. un model și o provocare pentru toți credincioșii – Pavel, și nu un alt apostol, spune: „Călcați pe urmele mele, căci eu calc pe urmele lui Hristos” (1Cor 11.1). Într-adevăr, doar despre Pavel s-a scris: „Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-și arate în mine, cel dintâi (păcătos), toată îndelunga Lui răbdare, **ca o pildă** celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică” (1Tim 1:16). Dumnezeu vrea să cioplească în fiecare credincios chipul lui Hristos creionat de Evanghelii. Scopul ar fi putut părea prea înalt; de aceea, Domnul face acest lucru cu Pavel, cel dintâi păcătos, pentru ca noi toți să fim încurajați: dacă Domnul a putut zidi în Saul (cel dintâi păcătos) chipul Fiului Său și plinătatea Sa, atunci poate face același lucru și cu mine. Nici un autor nou-testamental nu a vorbit atât de mult despre sine ca Pavel. El știa că trebuia să vorbească despre sine deoarece el fusese ales ca **MODEL** și avea să fie o **PROVOCARE** pentru toți creștinii. Chiar cartea Faptele Apostolilor ne vorbește în principal despre Pavel și lucrarea sa.

De ce a fost ales Pavel, și nu Petru, ca punct de reper pentru toți credincioșii? Deoarece a avut două lucruri deosebite față de apostol: o împietrire foarte mare înainte de convertire și o râvnă mai specială după convertire. În 1Tim cap1, tocmai pe acest lucru insistă Pavel, și anume că el, „*cel dintâi păcătos*”, a fost transformat după chipul lui Isus Hristos. În acest mod, el devine o încurajare mai mare decât Petru pentru creștinii. Petru era, într-adevăr, mai încăpățânat, dar era un credincios vechi-testamental care L-a slujit pe Domnul și care a trăit apoi alături de Isus. Saul fusese însă în adâncul gropii. În același mod, starea noastră de dinainte de convertire seamănă mai mult cu groapa și împietrirea lui Pavel, decât cu spiritualitatea lui Petru. Pentru a ne încuraja, omul ales trebuie să aibă un trecut cel puțin compatibil cu al nostru, asemănător trecutului neamurilor afundate în păcat.

După convertire, Pavel dă dovadă de o râvnă specială. Pe de o parte, flexibilitatea și disponibilitatea sa de schimbare este mai mare decât a celorlalți apostoli, iar pe de altă parte, lucrează mai eficient. Într-adevăr, în 1Corinteni cap. 9 ni se spune că, dintre apostoli, doar Pavel

a renunțat la dreptul de a trăi din Evanghelie și a lucrat mai mult decât i-a cerut Domnul. Ba mai mult, în 1Cor 15:10 Pavel nu se sfiește să spună: „*Prin Harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine*”. Este adevărat că nu vedem pe niciunul dintre apostoli alergând spre premiul alergării cerești (acea răsplată specială) cu hotărârea lui Pavel (vezi Filipeni 3).

Aceste trei elemente - apostol al Neamurilor, împuternicit să întregască Cuvântul Domnului, un model și o provocare pentru toți credincioșii - zugrăvesc rolul lui Pavel în planul Domnului. Alegerea lui Pavel nu implică descalificarea lui Matia. Acesta din urmă a fost ales apostol în locul lui Iuda și a lucrat alături de ceilalți 11. Însă Domnul a avut libertatea și autoritatea să mai aleagă un al treisprezecilea apostol cu o slujbă specială. Și, într-adevăr, trecutul și profilul celor doisprezece nu se potrivea cu misiunea specială pe care Domnul i-a încredințat-o lui Pavel.

Slujba pe care a primit-o Pavel este cu totul și cu totul măreață. Într-un anumit sens, l-am putea compara pe Pavel cu Moise. În Vechiul Testament, după Yahwe, Moise este personajul cel mai important. În Noul Testament, după Isus Hristos, Pavel este personajul principal. La fel cum Moise era un model și o provocare pentru toți **EVREII**, în același mod și Pavel este un model inspirator pentru toți creștinii. Până acum, am vorbit doar de măreția lucrării, dar Domnul vorbește și despre acceptarea suferinței. La fel ca în cazul lui Moise, măreția lucrării merge mână în mână cu acceptarea cuptorului de foc : „și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu”. Traducerea NIV aduce o altă nuanță : „și îi voi arăta cât de mult trebuie să sufere pentru Numele Meu”. Fiecare credincios trece prin cuptorul de foc al încercărilor. Dar se pare că, pentru cei ce doresc o slujbă și o răsplătire specială, dimensiunea suferinței va crește.

Iată câteva pasaje în care Pavel vorbește despre suferințele sale :

- „*Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi și în mijlocul încercărilor pe care mi le ridicau uneltirile Iudeilor...Și acum, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu*” (Fapte 20:19-24).
- „*Sunt ei slujitorii lui Hristos? – vorbesc ca un ieșit din minți – eu sunt mai mult. În osteneli și mai mult, în temnițe și mai mult, în lovituri fără număr, de multe ori în primejdii de moarte. De cinci ori am căpătat de la Iudei 40 de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiiele; o dată am fost improșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși, în osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte. Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile. Cine este slab și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat și eu să nu ard?*” (2Cor 11:23-29)

În fața acestor pasaje, rămân fără cuvinte și, cuprins de o gelozie sfântă, nu pot să spun decât :

1. cu adevărat Paul este un model și o provocare pentru toți credincioșii;
2. nu-mi doresc pe pământ nimic altceva decât să îl întrec pe apostolul Pavel (oare știu ce-mi doresc?)

„ Doamne, nu cunosc alt drum, nu cunosc altă cale, nu știu de un alt Domn, n-am aflat o altă fericire... De ar fi să trec din nou prin tot ce am trecut și de-ar fi să trec prin încercări mult mai mari... nu pot să dau înapoi, nu pot să spun NU chemării Tale de a alerga pentru premiul alergării cerești. Ai început să îmi arăți și mie „cât de mult trebuie să sufăr pentru Numele Tău” și poate am înțeles doar în parte. Recunosc că, la început, m-am tulburat, dar nu pot să-Ți zic NU, căci nu cunosc altă ofertă, altă răsplată. Știu că va fi greu și că, în mijlocul cuptorului de foc, simțămintele nu vor fi de partea mea, dar nu văd cealaltă ofertă și nu pot să-Ți spun NU... Doamne, Îți mulțumesc că m-ai creat așa cum sunt... Îți mulțumesc că nu pot să-mi găsesc fericirea în deșertăciunea lumii și Îți mulțumesc pentru că nu mă pot mulțumi nici cu puțin din Tine... Sufletul meu arde, cuprins de o sete de neînțeles după Tine. Uneori, caut să o potolesc, dar Tu o reaprinzi din nou. Gândul că mai este ceva din Tine care să nu îmi fie cunoscut de care m-aș putea bucura mă tulbură și nu îmi dă pace. Nu mă pot opri din drum. Nu pot să spun NU chemării Tale. Cu toate că am început să înțeleg o parte din întunecimea drumului care duce spre slavă, nu pot da înapoi. Pur și simplu nu văd care este cealaltă ofertă. Să-mi trăiesc viața în confort în lumea aceasta? Dar cum am să cunosc eu părtășia suferințelor Tale și cum aș putea să mă fac asemenea cu moartea Ta? Trece-mă prin orice, dar dă-mi lumină să înțeleg voia Ta în orice context... un singur lucru îți cer... nu mă lăsa să păcătuiesc împotriva Ta...!”

Este important detaliul din v.17 „Anania... a pus mâinile peste Saul...”. Ne aducem aminte de cap.8, când Petru și Ioan și-au pus mâinile peste Samariteni. Samaritenii nu recunoșteau autenticitatea Templului de la Ierusalim. Pentru a primi Duhul Sfânt, a trebuit ca ei să se pocăiască și să accepte autoritatea rădăcinilor iudaice ale Evangheliei. Saul nu recunoștea Templul cel nou, Templul viu format din urmașii lui Isus. Pentru a primi Duhul Sfânt, i s-a cerut și lui pocăință și acceptarea autorității Bisericii lui Isus Hristos. Atât recunoașterea Templului vechi-testamental, cât și recunoașterea Templului nou-testamental sunt cerințe în cazul cărora Dumnezeu nu negociază.

Și, într-adevăr, următoarele două pasaje din cap.9, și anume 9:19-25 și 9:26-30, insistă pe relația lui Pavel cu ucenicii. Sunt două semne incontestabile care atestă nașterea din nou a lui Pavel: propovăduirea lui Isus Hristos și alipirea de trupul Bisericii.

iii) 19-25 Saul propovăduiește pe Isus în Damasc

Saul și-a înțeles repede misiunea. Imediat după convertire, se alipește de ucenicii din Damasc și începe să propovăduiască în sinagogă că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Începerea relației sale cu Domnul marchează o schimbare radicală în relația cu semenii. Grupul credincioșilor, care până la convertire reprezenta o adunare ciudată, străină, acum devine familia sa de apartenență. Dragostea față de Dumnezeu și părtășia cu El se oglindește în dragostea față de copiii Lui și părtășia cu aceștia.

Lumea, care era privită cu încredere și respect uneori, iar alteori cu indiferență și nemulțumire, acum este desconspirată ca fiind moartă în păcat și plină de deșertăciune. Lumea

începe să fie privită cu milă și compasiune. Lumea este văzută ca o mare mulțime oarbă care are nevoie de izbăvire.

Saul primește un *feedback* atât de la ucenici, cât și de la iudeii care făceau parte din lumea care mergea la pierzare. Iudeii uneltesc să îl omoare. Este răspunsul plin de ură și ostilitate al unei lumi care trăiește în întuneric și urăște lumina. Pentru Pavel, aceasta este o ocazie să guste din suferințele care vor urma. În acest context, ucenicii sunt alături de el, pentru a îl încuraja și pentru a îi scăpa **VIATA**; acest lucru demonstrează că ei sunt adevărata sa familie, cea care are în inima ei dragostea ce vine de la Domnul.

Reacția iudeilor dovedește că intervențiile harului nu strivesc libertatea de alegere a oamenilor. Într-adevăr, convertirea lui Saul a reprezentat un mare har pentru toți evreii. Dar acest neam împietrit, încăpățânat a respins cu hotărâre și acest har.

iv) Saul propovăduiește pe Isus în Ierusalim

Înainte de a comenta acest pasaj, vom face o mică paranteză. Vom avea în vedere cuvintele lui Pavel din Galateni cap.1: „*Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească; pentru că n-am primit-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos... Dar când Dumnezeu - care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele și m-a chemat prin harul Său – a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc printre Neamuri, îndată n-am întrebat pe nici un om, nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în **ARABIA**. Apoi, m-am întors din nou în Damasc. După trei ani, m-am suit la Ierusalim ca să fac cunoștință cu Chifa, și am rămas la el 15 zile. Dar n-am văzut pe niciun alt dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului.*” Luca nu ne spune nimic despre plecarea lui Pavel în Arabia, dar se pare că aceasta a avut loc între v.19 și 22. Saul a stat câteva zile în Damasc, după care a plecat în Arabia. Acolo, se pare că Domnul i-a clarificat mesajul Evangheliei prin descoperire dumnezeiască. Și nu mă refer doar la mesajul simplu al Evangheliei (Isus a trăit, a murit și a înviat), ci mai ales la înțelegerea Evangheliei și prin Vechiul Testament. Într-adevăr, după ce s-a întors din Arabia în Damasc, Saul „*dovedea iudeilor faptul că Isus este Hristosul*” în sinagogi. Dar lucrul acesta ar fi fost cu neputință imediat după convertire, fără o revelație directă din partea lui Dumnezeu. Într-adevăr, Saul cunoștea foarte bine Scripturile Vechiului Testament, dar toate erau răstălmăcite. Minte lui Saul era plină de interpretări greșite și prejudecăți. Era nevoie de o clarificare a conceptelor Scripturii. Teologia sa avea nevoie de o radicală restructurare și organizare. Și în cazul lui Saul, Domnul a grăbit procesul, prin intermediul unor revelații directe prin care i-a deschis mintea să înțeleagă adevăratul mesaj al cărților Vechiului Testament. Saul a avut parte, prin revelație directă (Gal.1:12; Efes.3:3), de ceea ce au avut parte ceilalți apostoli după înviere, când Isus Însuși le-a tălmăcit tot ce era cu privire la El în Lege, Psalmi și Profeti.

Însă observăm că Luca nu insistă pe aceste aspecte. Se pare deci că Luca nu vrea să accentueze atât autoritatea apostolică a lui Saul, cât raportarea acestuia la Trupul lui Hristos. Într-adevăr, când ajunge în Ierusalim, deși nu mai fusese acolo de cel puțin trei ani de zile, primul lucru pe care îl face Saul nu este acela de a vizita Templul, ci el caută să se lipească de ucenici. Lui Saul îi era clar că acum are un nou Templu, reprezentat de Biserica lui Hristos, și acolo trebuie să meargă prima dată. Chiar dacă era apostol, chiar dacă primise Evanghelia prin descoperire dumnezeiască, Saul nu se putea lipsi de relația cu Trupul lui Hristos.

Între ceea ce s-a întâmplat în Damasc și ce a avut loc în Ierusalim sunt foarte multe asemănări :

În Damasc	În Ierusalim
Saul a rămas cu ucenicii	Saul a căutat să se lipească de ucenici
Saul făcea de rușine pe Iudei dovedind că Isus este Hristosul	Propovăduia cu îndrăzneală în Numele Domnului; vorbea și se întreba și cu evreii care vorbeau grecește
Iudeii s-au sfătuit să-l omoare	Dar ei (Evreii) căutau să-l omoare
Ucenicii l-au coborât prin zid, dându-l jos într-o coșniță	Când au aflat frații de lucrul acesta, l-au dus la Cezarea și l-au pornit la Tars

Cele două pasaje sunt aproape identice. Repetiția are rolul de a accentua un adevăr. Luca subliniază încă o dată că nașterea din nou a lui Saul a însemnat părăsirea vechii comunități iudaice și înfierea sa în familia ucenicilor. Iudeii îi răspund cu ostilitate, iar ucenicii cu dragoste. Iudeii devin oameni ce au nevoie de mântuire, iar ucenicii adevărați frați. Prigonitorul de altă dată ajunge să fie el însuși prigonit, dar se bucură de părtașia cu familia Domnului.

Cred că tema principală a secvenței 9:1-31 este reprezentată de Biserică, Templul viu al Domnului. Într-adevăr, convertirea lui Saul nu face decât să sublinieze importanța indispensabilă a Bisericii. Capitolul 9 ar putea conține următoarea înlănțuire de idei:

- i) **9:1-9** Lui Saul i se descoperă adevărata identitate a comunității ucenicilor: Trupul lui Isus Hristos pe pământ.
- ii) **9:10-18** Pentru a primi Duhul Sfânt, Saul trebuie să recunoască autoritatea Bisericii lui Isus Hristos pe pământ.
- iii) **9:19-25** Saul începe să-și împlinească misiunea împreună cu familia Domnului din Damasc.
- iv) **9:26-30** În Ierusalim, Saul caută mai întâi să se alipească de Templul viu al ucenicilor Domnului.

Ideea principală a acestui capitol ar putea fi formulată în felul următor : **Dacă Saul a avut nevoie de Biserică, atunci oricine are nevoie de ea!**

Într-adevăr, dacă însuși Saul, căruia Domnul i s-a descoperit direct și personal, care nu a învățat Evanghelia de la nici un om și care a primit o asemenea misiune, nu s-a putut lipsi deloc de relația cu Biserica, atunci cine ar putea face lucrul acesta? Saul avea părtașie cu sfinții, lucra împreună cu ei, se lăsa călăuzit de Domnul prin ei.

Nici un creștin nu poate trăi înafara Trupului lui Hristos. Nu poate exista o piatră vie desprinsă din Marele Templu spiritual al Bisericii.

Această temă centrală a capitolului 9a prezintă legături foarte clare cu cap.7 și cap.8. Cap.7 înalță ideea schimbării în planul lui Dumnezeu, culminând cu schimbarea Vechiului Legământ și a Templului de la Ierusalim. În cap.8 se dorește păstrarea echilibrului, subliniindu-se recunoașterea rădăcinilor iudaice ale Evangheliei și importanța vechiului Templu de la Ierusalim. Aceste două condiții reprezintă cerințe din partea Domnului cu care Acesta nu negociază. Cap.9a ne zugrăvește realitatea spirituală a Templului nou-testamental reprezentat de comunitatea celor credincioși.

- **cap 7** Conform profețiilor, Templul va fi schimbat
- **cap 8** Importanța istorică a Vechiului Templu nu trebuie minimizată
- **cap 9a** Templul nou-testamental: comunitatea celor credincioși

Astfel, dacă secțiunea anterioară (cap 4-6a) ne-a prezentat desprinderea de sub autoritatea Sinedriului și a Marelui Preot, secțiunea de față (6b-9a) ne zugrăvește un pas important în desprinderea de sub autoritatea Templului de la Ierusalim.

APLICAȚII

Aplicația din cap. 9a se concentrează asupra importanței vitale a relației cu Biserica lui Hristos pentru fiecare creștin. Chiar dacă avem o relație personală și neintermediată cu Domnul, nu ne putem lipsi de părtășia cu familia lui Dumnezeu. Nu există creștin autentic în afara Trupului lui Hristos. Dacă nici Saul nu ar fi rezistat de unul singur, înseamnă că nimeni nu poate rezista în acest război spiritual cumplit pe cont propriu. Nu există nici o excepție. Chiar creștinul închis singur în temniță tânjește după părtășia cu frații, se roagă pentru ei, își aduce aminte de vorbele lor, de exemplul lor. El este, în duh, alături de ei.

Teoria conform căreia, în cazuri speciale, unele persoane ar fi creștine, chiar dacă refuză relația cu o Biserică locală, este total falsă. Creștinul autentic tânjește după părtășia frățescă, luptă alături de frații lui, slujește pe frați, veghează asupra lor și primește vegherea lor. Biserica reprezintă unicul cadru de protecție și creștere spirituală. Este singura corabie pe care Dumnezeu ne-o pune la dispoziție în mijlocul furtunilor acestei lumi.

Protecția pe care mi-o asigură Domnul și ritmul creșterii mele spirituale depind de sănătatea relației mele în Trupul lui Hristos. Sănătatea relației mele cu Biserica poate fi radiografiată și prin intermediul a două axe, a două dimensiuni: ceea ce dăruiesc și ceea ce primesc. Trebuie atât să știu să slujesc, cât și să știu să mă las slujit. Să iubesc și să mă las iubit, iată ce-mi cere Domnul.

a) Să iubesc Biserica Domnului

- i.** să fiu un **model** de martor al lui Hristos pe pământ; astfel, să îi provoc pe frați, să le stârnesc o gelozie sfântă;
- ii.** să le aduc **tot felul de încurajări** (din viața mea, din Cuvânt etc.) în cadrul părtășiei creștine;
- iii.** să îi slujesc **cu darul specific** pe care mi l-a dat Domnul (îmi găsesc locul în Trupul lui Hristos și slujesc specializat, cu credincioșie, după darul primit);
- iv.** să mă lupt **în rugăciune** pentru ei;
- v.** să îi ajut cu **bunurile mele materiale**;
- vi.** **să veghez** asupra lor: să îi sfătuiesc, să îi întreb, să îi mustru în dragoste;
- vii.** **să fiu atent la toate nevoile lor** și să mă comport cu delicatețe, blândețe și dragoste frățească, să îmi exteriorizez dragostea față de ei;
- viii.** să manifest **răbdare** cu ei, **îngăduință și acceptare**, o iertare deplină când este cazul, **să fiu una cu ei** în bucuriile și întristările lor.

b) Să mă las iubit

- i.** să accept autoritatea prezbiterială din Biserică;
- ii.** să particip la părtășia frățească pentru a primi încurajări din partea Domnului;
- iii.** să îmi împărtășesc **NEVOILE**, să mă **DESCHID** pentru a putea primi atât ajutor spiritual cât și material;
- iv.** să mă las sfătuit, călăuzit de Domnul prin frați;
- v.** să primesc atenționările, muștrările;
- vi.** să primesc iertarea lor;
- vii.** să cer ajutorul, să cer un sfat când este nevoie...

Aș vrea să dezvolt puțin punctul **b**. Știm noi să ne lăsăm iubiți de Trupul Domnului? Știm noi să ne lăsăm iubiți de Domnul prin Biserica Sa? Înțelegem noi că Biserica reprezintă unicul cadru de protecție și de creștere spirituală? Vedem noi în toți frații noștri niște vase sfinte, umplute de Duhul, prin care Domnul vrea să ne vorbească și să ne **SLUJEASCĂ**? Domnul i-a vorbit lui Saul prin Anania. Saul însuși a ascultat de sfatul fraților, s-a lăsat ajutat de ei ca să fugă din Damasc și apoi din Ierusalim. Saul însuși a căutat să se lipească de ucenici, a căutat sfatul lor, protecția lor, mângâierea lor. Noi ce facem?

Aș vrea să insist pe curajul de a mă deschide, de a cere ajutor. Biserica este plină de resurse. Sunt resursele Domnului pentru vindecarea noastră. Din păcate, nu beneficiem de acestea de multe ori, pentru simplul motiv că nu cerem ajutor. Trebuie să avem curajul să vorbim fraților despre încercările noastre, despre înfrângerile noastre repetate, despre domeniile în care avem nevoie de vindecare.

De cele mai multe ori, ne este teamă că ne vom strica imaginea înaintea lor, că vom fi disprețuiți, judecați, respinși, că vom deveni vulnerabili. Dar nu este așa! De cele mai multe ori, după ce te deschizi, devii mai iubit, mai îndrăgit, mai protejat. Este adevărat că nu toate problemele pot fi mărturisite la grupul de casă. Atunci, trebuie să alegem o persoană matură, în care avem încredere și care ne-ar putea ajuta nu doar din perspectiva înțelegerii și acceptării ei, ci și din perspectiva oferirii adevărului din Scriptură de care are nevoie mintea noastră pentru a fi vindecați. Sunt păcate adânci, sunt lanțuri puternice, de care vom putea scăpa doar în urma mărturisirii fraților (sau unui frate) și primirii constante a ajutorului spiritual din partea lui. Despre asemenea situații ne vorbește Iacov în cap.5 al epistolei sale: „*Mărturisiți-vă păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit*” (Iac. 5:16). Observăm că mărturisirea păcatelor unii altora nu este pentru iertare, ci pentru vindecare. Iertarea o căpătăm deplin atunci când ne mărturisim păcatele Domnului, însă pentru vindecare (a scăpa de sub robia aceluia păcat), de multe ori, este nevoie să mărturisim problemele noastre fraților și să primim ajutorul lui Dumnezeu prin ei.

Pentru a ne lăsa iubiți de Biserică, nu trebuie doar să avem curajul și să ne deschidem, ci trebuie să știm și să auzim vocea Domnului prin frații noștri. Domnul vrea să ne vorbească și ne vorbește prin Scripturi, prin contextele prin care ne trece, prin gândurile care ne vin în minte de la El, uneori prin vise și, de foarte multe ori, prin frați.

Credem noi că fratele nostru este un sfânt, umplut de Duhul lui Dumnezeu, prin care Domnul poate și vrea să ne vorbească nouă personal? Atunci când ne întâlnim cu ORICE frate trebuie să ne „ciulim” urechile. Este o piatră vie din Trupul Domnului! Poate Domnul are ceva să-mi spună! Este adevărat că prin același vas uman poate vorbi atât Împărăția luminii, cât și Împărăția întunericului (vezi Matei 16:13-17:23). Trebuie să avem discernământ și să deosebim binele de rău, însă acum vreau să insist pe momentele în care Domnul vrea să ne vorbească prin frații noștri. De multe ori, suntem de acord cu adevărurile rostite de frații noștri, dar nu facem conexiunea între acestea și viața noastră. Ori tocmai acest lucru îl vrea Domnul: să ne vorbească nouă în mod personal, referindu-se în mod specific la nevoile și frământările noastre. Trebuie să subliniez că este o normalitate ca între doi creștini conținutul întregii discuții să graviteze în jurul Domnului Vieții. Aceasta nu înseamnă că nu putem să nu vorbim despre politică, școală, muzică, sport..., dar fiecare astfel de subiect trebuie înțeles prin ochii Domnului. Să avem deci urechea „ciulită” *ori de câte ori* ne întâlnim cu vreun frate și așa vrea să subliniez: **CU ORICE FRATE!**

Pentru a ne testa, de multe ori, Domnul alege să ne vorbească tocmai prin frații noștri de la care ne-ar fi mai greu să primim mesajul Domnului. Uneori, sunt frați care ne-au rănit în trecut sau prunci spirituali și alteori frați pe care nu îi prea cunoaștem și poate avem tendințe să îi antipatizăm prin firea pământească. Domnul însă ne poate vorbi prin **ORICE** frate! Uneori fratele nu manifestă o dragoste reală, iar uneori este în mod vădit purtat de firea pământească. Chiar și atunci, prin cuvintele sale, Domnul ne poate vorbi. În cele din urmă, Domnul ne poate vorbi chiar și prin cei necredincioși și chiar prin gura măgăriței lui Balaam. Credem noi lucru acesta? Dacă l-am crede, altfel ne-am raporta la orice dialog cu oricine dintre frații noștri. Până acum am avut în vedere în mod special dialogurile cu diferiți frați. Nu cred că mai este nevoie să

adaug că aceeași ureche „ciulită” trebuie să o avem la întâlnirea grupului de casă și la întâlnirea publică a Bisericii.

Uneori, mesajul Domnului va fi un mesaj de mustrare. Și oricum ar fi rostită, mustrarea doare. Tendința firii pământești va fi aceea de a ne apăra imaginea bună despre noi, iar firea pământească este dotată cu un arsenal întreg de mecanisme de „apărare” prin care să ne protejăm imaginea. Aș vrea să vorbesc despre unul singur, dar care este foarte des folosit. Este vorba de acuzarea „acuzatorului”. Poate prima tendință va fi să ripostăm, va fi să lovim în fratele care ne-a mustrat, și de multe ori găsim multe motive reale: „Tu vorbești...tu care...”. Vom avea tendința să dezgropăm trecutul fratelui nostru și să îl considerăm un inamic care are ceva cu noi. Dar să nu uităm că trecutul lui este iertat și, chiar dacă ar avea ceva cu noi, adevărul spuselor sale rămân un adevăr pe care Domnul nu îl va trece cu vederea pe motivul că fratele care ne-a mustrat nu a avut o motivație corectă și nu a folosit tonul plăcut nouă. Da, este o minune, dar Domnul vorbește prin vase imperfecte. Cu toții suntem de acord că Domnul poate vorbi și lucra prin noi? Dar oare am atins perfecțiunea? Dacă Domnul lucrează prin vase imperfecte ca noi, înseamnă că poate lucra și prin alte vase imperfecte. Dar, de regulă, noi suntem mult mai toleranți cu noi decât cu ceilalți.

Orice mustrare doare. Este o realitate! Să nu ne așteptăm să privim o mustrare fără să simțim durere. Firea pământească va reacționa de fiecare dată și de fiecare dată va trebui ucisă și va curge sânge. Aflarea adevărului despre noi nu este un lucru ușor. Ar fi multe de zis despre acest subiect. Oricum, fără să aflăm adevărul despre noi nu ne putem schimba și nu putem crește spiritual. Dezvoltarea noastră spirituală este încetinită de multe ori de faptul că ne împotrivim atât de mult adevărului despre noi înșine. Suntem ca struțul care bagă capul în nisip. Dar negarea sau ocolirea adevărului despre noi, chiar dacă ne conferă un anumit confort psihologic (efemer), nu ne rezolvă problema înaintea lui Dumnezeu care ne vede așa cum suntem și nu așa cum credem noi. Creșterea spirituală este un proces, iar mustrarea o necesitate. Cu cât vom primi mai grabnic mustrările Domnului, cu atât vom crește mai repede în asemănarea cu Domnul. Mai degrabă să acceptăm durerea mustrărilor, decât să gustăm din durerile mai mari cauzate de reprimarea lor.

În final, voi așterne pe hârtie câteva versete din Scriptură despre mustrare, care ne vor ajuta să primim cu bucurie admonestările Domnului:

▪ „*Lovească-mă cel Neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită; pedepsească-mă, căci pedeapsa lui este ca undelemnul turnat pe capul meu. Să nu-mi întorc capul de la ea*” (Ps. 141:5)

▪ Conceptul de mustrare în cartea Proverbe

11:2 Când vine MÂNDRIA vine și rușinea, dar înțelepciunea este cu cei smeriți.

Ascultă mustrarea ca să trăiești !

12:1 Cine iubește mustrarea iubește știința, dar cine urăște mustrarea este prost.

12:15 Calea nebunului este fără prihană în ochii lui, dar înțeleptul ascultă sfaturile.

15:10 Cine părăsește cărarea este aspru pedepsit și cine urăște mustrarea va muri.

- 15:12** Batjocoritorului nu-i place să fie muștrat; de aceea nu se duce la cei înțelepți.
- 15:31** Urechea care ia aminte la învățăturile care duc la viață locuiește în mijlocul înțelepților.
- 15:32** Cel ce leapădă certarea își disprețuiește sufletul, dar cel ce ascultă muștrarea capătă pricepere.
- 29:1** Un om care se împotrivesc tuturor muștrărilor va fi zdrobit deodată și fără leac.

Dar și tu trebuie să muștri !

- 24:11 Izbăvește pe cei târâți la moarte și scapă pe cei ce sunt aproape înjunghiați.*
- 27:5** Mai bine o muștrare pe față, decât o prietenie pe ascuns.
- 27:6** Rănile făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui, dar sărutările unui vrăjmaș sunt înșelătoare.
- 28:23** Cine muștră pe alții găsește mai multă bunăvoință pe urmă decât cel cu limba înșelătoare.
- 13:24** Cine cruță nuiua urăște pe fiul său, dar cine-l iubește îl pedepsește îndată.

Sfaturile care duc la moarte !

- 12:5** Gândurile celor neprihăniți nu sunt decât dreptate, dar sfaturile celor răi nu sunt decât înșelăciune.
- 12:6** Cuvintele celor răi sunt niște curse ca să verse sânge, dar gura celor fără prihană îi scapă.
- 26:25** Când îți vorbește cu glas dulce, nu-l crede căci șapte urâciuni sunt în inima lui.

Stau și mă întreb dacă fraților le vine greu sau ușor să mă muștre. Sunt lucruri care nu depind de mine și lucruri care depind de mine. Dacă le vine greu, poate fi din pricina lor, dar și din pricina mea. Dacă însă le vine greu, eu mă aflu în pericol de a fi privat de binecuvântările Domnului. Ce pot să fac eu pentru a ușura slujba sfântă a fraților mei? Cum să mă comport cu ei, cum să relaționez cu ei pentru a le veni cât mai ușor să mă muștre? Un lucru este cert: modul în care reacționez la muștrările de azi va reprezenta pentru ei o încurajare sau o descurajare să mă muștre mâine.

Bănuiesc că unor frați le vine mai greu să mă mustre, dar mă folosesc de această ocazie (de acest material) pentru a îi încuraja pe toți frații să mă mustre ori de câte ori este nevoie!

Când veniți, rugați-vă să fiu în veghere, iar dacă nu voi fi, aduceți-mi aminte ce am scris în acest material. Să știți că revin repede pe calea cea bună, mai ales când mi se aduce aminte de conținutul propriilor învățături. Și chiar dacă pe moment voi reacționa greșit (sper să nu fie așa, căci de cele mai multe ori nu am facut-o), să știți că, în cele din urmă, voi medita în cămăruță la cele rostite de voi și mă voi smeri înaintea Domnului. Veniți liniștiți, vă aștept cu bucurie, sperând să fiu în veghere și să accept durerea lepădării de sine!

O scurtă recapitulare – Fapte 1-9

A venit vremea să ne concentrăm mai mult asupra legăturilor dintre secțiuni. Până acum am parcurs trei secțiuni din cartea *Faptele apostolilor*. Când am început cartea, am considerat că prima secțiune începe la 1:1 și se termină la 6:7. După ce am studiat primele 9 capitole, înclin să cred că primele trei capitole formează o secțiune aparte. Deci voi considera că am studiat trei secțiuni din cartea Fapte:

I. 1:1 – 3:26

II. 4:1 – 6:7

III. 6:8 – 9:31

Voi prezenta ideile principale ale fiecărei secțiuni și voi încerca să creionez și legăturile dintre acestea.

I. 1:1 – 3:26 Începutul lucrării Bisericii pe pământ

Primele trei capitole ne zugrăvesc începutul lucrării Bisericii pe pământ. Este un început glorios care Îl proclamă pe Isus ca Domn și Restaurator.

În primul capitol suntem încă în faza marii lucrări. Isus Își pregătește ucenicii, focalizându-i asupra mandatului de a fi martori ai Săi până la marginile pământului. Apoi, după înălțarea Sa, ucenicii înșiși se pregătesc prin rugăciune și prin alegerea lui Matia. Tabloul alegerii lui Matia subliniază faptul că apostolii rămân sub autoritatea Scripturilor Vechiului Testament și anunță că întreaga lor lucrare nu se va abate de la glasul acestei autorități.

Tema unificatoare a capitolului 2 este reprezentată de pogorârea Duhului Sfânt, puterea prin care vor putea împlini Marea Trimitere. Duhul Sfânt se coboară sub forma vorbirii în limbi, pentru a sublinia responsabilitatea fiecărui credincios de a vesti un mesaj specific tuturor neamurilor lumii. Este vorba de o revărsare specială a Duhului promisă în Vechiul Testament, în urma căreia fiecare credincios are acces la o apropiere specială și neintermediată de Dumnezeu. Această revărsare specială a Duhului este cauzată de viața, moartea, învierea și înălțarea Domnului Isus Hristos, iar lucrarea Sa nu se limitează doar la aspectul individual, ci cunoaște și

o dimensiune comunitară indispensabilă. Pogorârea Duhului Sfânt dovedește, în lumina Vechiului Testament, că Isus este Mesia, Mântuitorul și Restauratorul sufletului.

Capitolul 3 are aceeași structură cu cel precedent: o minune este urmată de o predică ce Îl înalță pe Isus. De această dată, însă, minunea este de natură fizică, iar noutatea adusă de predică este aceea că Îl proclamă pe Isus nu doar Mântuitor al sufletului, ci și Restaurator al întregii creații. Petru insistă pe faptul că, deși Isus Hristos este și Restauratorul creației, El a trebuit mai întâi să pătimească și să aducă o binecuvântare de natură spirituală, și aceasta tocmai pentru a respecta programul de restaurare al Tatălui din Vechiului Testament. Neștiința și așteptările false ale lui Israel, care au dus la răstignirea Domnului Vieții, reprezintă o imensă vinovăție tocmai pentru că Tatăl vestise prin toți prorocii că Mesia trebuia mai întâi să pătimească, și apoi să restaureze creația.

Începutul lucrării Bisericii pe pământ nu înseamnă nimic altceva decât proclamarea lui Isus ca Domn și Mântuitor. Într-adevăr, după înmânarea mandatului de a fi martori ai lui Hristos pe pământ, minunea pogorârii Duhului Sfânt, vindecarea ologului și cele două predici ale lui Petru proclamă și dovedesc că Isus este Mântuitorul sufletului și Restauratorul Creației, Cel care împlinește profețiile Vechiului Testament și respectă cu strictețe programul de restaurare hotărât de Yahwe. Lucrarea Bisericii este profund ancorată în autoritatea Vechiului Testament și este o lucrare care Îl proclamă cu îndrăzneală pe Hristos. Primele trei capitole insistă pe mesianitatea și divinitatea lui Isus, precum și pe proclamarea acestui mesaj lumii. Într-adevăr, discursurile lui Petru insistă pe **IDENTITATEA** lui Isus și sunt pline de dovezi și citate vechi-testamentale importante; nu mai găsim nicăieri în *Faptele apostolilor* o asemenea cantitate de text care să se concentreze asupra argumentării divinității și mesianității lui Isus. Astfel, putem spune că primele trei capitole dovedesc mesianitatea și divinitatea lui Isus și accentuează responsabilitatea Bisericii de a proclama acest mesaj.

II 4:1 – 6:7 Contraofensiva celui rău

Aceste două capitole și jumătate ne deschid fereastra războiului spiritual și ne prezintă controfensiva celui rău asupra începutului lucrării Bisericii pe pământ. Dacă în primele trei capitole Biserica a fost credincioasă poruncii și a proclamat pe Isus ca Domn, Mântuitor și Restaurator, atacul celui rău se concentrează tocmai împotriva acestei proclamări. Sunt 4 atacuri: două din exteriorul comunității și două din interiorul acesteia. Cantitatea cea mai mare de text se alocă atacurilor din exterior, însă acestea alternează cu cele din interior, subliniindu-se astfel că nici acestea nu sunt de neglijat. Toate atacurile lovesc direct sau indirect în funcția principală a Bisericii de a Îl proclama pe Isus ca Domn și Mântuitor.

Primul atac este direct, prin autoritatea Marelui Sinedriu căutându-se interzicerea cu desăvârșire a propovăduirii lui Isus Hristos. Intensitatea atacului este foarte mare, tocmai pentru că Sinedriul avea Scriptura în mâini și reprezenta autoritatea legitimată de Dumnezeu în Vechiul Legământ. Apostolii se așează sub autoritatea Scripturii și decid că trebuie să asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni, oferind astfel un model sfânt Bisericii universale de-a lungul istoriei.

Al doilea atac țintește indirect în proclamarea Evangheliei, prin intenția de a deteriora unitatea și sfințenia comunității creștine. Într-adevăr, puterea proclamării lui Isus este susținută și condiționată de unitatea și curăția Bisericii. Infiltrarea unor persoane necredincioase în comunitate va afecta unitatea și curăția Bisericii și, drept consecință, puterea proclamării se va

diminua considerabil. Dumnezeu intervine în mod direct și, revelându-se deopotrivă ca Dumnezeu al mâniei, dreptății și judecății, barează lovitura demonică.

Al treilea atac pare identic cu primul, însă prezintă o intensitate mai ridicată. De această dată, apostolii sunt mai porniți și mai hotărâți în a rămâne fideli proclamării Evangheliei, în ciuda suferințelor fizice și amenințărilor cu moartea. Noutatea acestui pasaj este aceea că subliniază faptul că apostolii nu numai că nu au renunțat la propovăduirea lui Isus Hristos, ci nu au dat înapoi nici măcar un centimentru de pe baricadele împlinirii mandatului lor. Într-adevăr, ei au continuat să vestească Evanghelia după orarul Domnului, propovăduind Vestea Bună în Templu și în case, în fiecare zi și oricui.

Ultimul atac, foarte rafinat, deși lovește și în unitatea Bisericii, are ca țintă principală defocalizarea în slujire a apostolilor. Apostolii sunt ispitiți de cel rău să mai renunțe la preocuparea lor principală de a se ruga și a propovădui Cuvântul pentru a se implica în treburi administrative de dragului unității și bunului mers al lucrării. Este, de fapt, ispita „sprijinirii carului lui Dumnezeu”. Apostolii aleg să creadă că Domnul susține lucrarea, au curajul să delege responsabilitatea și rămân fideli chemării lor: propovăduirea Cuvântului.

În concluzie, toate cele patru atacuri lovesc în funcția Bisericii de a-L proclama pe Isus ca Domn și Mântuitor. Reacția apostolilor ne demonstrează că Biserica nu trebuie să renunțe, să se defocalizeze absolut deloc de la împlinirea funcției sale esențiale pe pământ, aceea de a-L mărturisi pe Isus Hristos. Descoperim în același timp că cel rău, până la urmă, trage la carul de slavă a lui Dumnezeu și aceasta pentru că biruința asupra fiecărui atac a însemnat un pas înainte și intrarea într-o nouă fază a lucrării. Un pas foarte important pentru lucrare a fost desprinderea creștinismului de sub autoritatea Sinedrinului. Apostolii au ales să asculte de Împăratul și Marele Preot Isus Hristos și au sfidat poruncile autorităților și preoților Vechiului Legământ. Această alegere nu a făcut decât să pregătească și să ușureze desprinderea creștinilor de Vechiul Legământ.

III. 6:8 – 9:31 Un nou Templu

Prima secțiune L-a proclamat pe Isus ca fiind Mesia făgăduit de Vechiul Testament. A doua secțiune ne-a demonstrat că această proclamare este o poruncă ce nu poate fi negociată și a creionat desprinderea primilor creștini de sub autoritatea marelui Sinedriu. Desprinderea de sub autoritatea Sinedriului nu presupune și renunțarea la Vechiul Legământ. Într-adevăr, au fost mulți profeți vechi-testamentali care s-au împotrivit autorităților de la Templu, dar au continuat să-L cinstească și să se închine în Templul de la Ierusalim. Să fi fost apostolii doar niște profeți de acest tip? Secțiunea III începe să ne descopere că apostolii erau mai mult decât atât, ei erau depozitarii unui Nou Legământ care îl desființează pe cel vechi. Într-adevăr, discursul lui Ștefan introduce ideea schimbării Legămintelor și se concentrează pe schimbarea inimii Vechiului Legământ și anume Templul. Ideea schimbării este atât de importantă, încât Ștefan este gata să se sacrifice și chiar moare pentru ea. Ștefan ne deschide mintea să înțelegem că planul revelației de Sine al lui Dumnezeu este unul progresiv și că acum s-a intrat într-o nouă fază a revelației ce presupune ieșirea din funcționalitatea Vechiului Legământ.

Capitolul 8 vine să echilibreze balanța, accentuând faptul că recunoașterea rădăcinilor iudaice ale Evangheliei și a autorității istorice a Templului de la Ierusalim sunt părți inalienabile ale Evangheliei. În contrast cu experiența famenului etiopian ce avea această recunoaștere, Duhul Sfânt a refuzat să coboare asupra Samaritenilor, până când aceștia nu s-au pocăit pentru faptul că

au sfidat Templul de la Ierusalim și până când ei nu au recunoscut public că mântuirea vine de la IUDEI. Deși era vremea unui Nou Legământ în care Evanghelia se vestea de la Ierusalim spre marginile pământului (și nu marginile pământului erau așteptate la Ierusalim), recunoașterea autorității Scripturii și a funcției istorice a Vechiului Legământ sunt indispensabile pentru înțelegerea și practicarea Evangheliei.

Deși ne vorbesc despre desființarea Templului de la Ierusalim, capitolele 7 și 8 vorbesc prea puțin despre Noul Templu. Capitolul 9 ne zugrăvește Noul Templu în toată splendoarea lui: Biserica lui Hristos. Noul Templu este reprezentat de comunitatea sfinților, comunitate guvernată de Hristos Isus și în care Acesta trăiește cu adevărat. Apartenența la această comunitate este obligatorie pentru orice creștin. Însuși Saul, cel ce a primit o revelație directă din partea Domnului și avea să fie apostol al Neamurilor, nu s-a putut lipsi de relația cu Biserica. El a acceptat autoritatea Bisericii, părtășia cu ea, protecția ei, sfaturile ei. Dacă Saul nu s-a putut lipsi de contopirea cu trupul Domnului, nimeni nu se poate lipsi de ea. Nu există creștin fără Templu. Nu există creștin fără Biserică. Asemenea lui Saul, fiecare creștin trebuie să se alipească de Templul Noului Legământ, să iubească Biserica și să se lase iubit de ea.

Trebuie să subliniem faptul că secțiunea III ne prezintă în mod clar ideea renunțării la Templul de la Ierusalim și suficienței Templului nou-testamental. Desprinderea efectivă de Templu a însemnat un proces îndelungat ce s-a finalizat pe deplin în anul 70 d.H., când Templul a fost distrus cu desăvârșire de către romani.

Să privim din nou, însă mai sintetic, spre primele trei secțiuni:

- I. 1:1 – 3:26** Începutul glorios al lucrării Bisericii pe pământ și proclamarea lui Isus ca Mesia Vechiului Testament, Mântuitorul și Restauratorul întregii Creații.
- II. 4:1 – 6:7** Proclamarea lui Isus Hristos cu orice preț și sfidarea autorității Marelui Sinedriu
- III. 6:8 – 9:31** O nouă fază a revelației, o vreme a schimbării, căci Vechiul Templu a fost înlocuit cu Unul NOU.